

Mèdia

PERIODISME

La millor classe de Carlos Pérez de Rozas

Quatre universitats catalanes fan un homenatge conjunt al gran periodista i professor

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

“Aquesta serà la millor classe de la meua vida”. El Carlos va tancar el portàtil i es va posar a dormir. Havia trobat materials boníssims sobre Toni Morrison, la Nobel que acabava de deixar aquest món. Es va adormir satisfet, amb la sensació de la feina feta encara que estigués en plenes vacances d'estiu. Aquella va ser la seva última nit. La Carme Canut, l'esposa de Carlos Pérez de Rozas, glossa aquells instants amb emoció, amb dolor i també amb la serenitat de ser capaç de compartir-los amb tots els que admiràvem i estimàvem el gran periodista i professor.

L'auditori de la Pompeu Fabra va acollir ahir un homenatge a Pérez de Rozas organitzat per les quatre universitats on va treballar al llarg de més de quatre dècades de dedicació a la docència del periodisme, tasca en la qual ha esdevingut un referent estimat pels centenars i centenars d'alumnes que ha tingut. La UAB, la UIC, la Ramon Llull i la UPF van unir esforços i sinèrgies per posar en valor el seu mestratge i constatar el que és una veritat tàcita que val la pena documentar: Carlos Pérez de Rozas és un dels professors universitaris de periodisme més importants que hi ha hagut a casa nostra.

En paral·lel a aquesta realitat docent, l'homenatge també serveix per documentar i acreditar la vàlua professional d'algú amb profunds coneixements de l'ofici de periodista, singularment dins l'àrea del disseny gràfic i la composició visual dels diaris. La confluència dels dos vessants, l'exercici periodístic del dia a dia i l'ensenyança a les aules, és part substancial de la personalitat d'aquest individu tan especial, tan ben valorat pels seus alumnes, pels companys que van treballar colze a colze amb ell i també pels que van ser els seus amics, sabedors de la manera tan vital, natural i orgànica com ell conjugava totes les facetes i passions de la seva vida.

Passió per compartir

“Sembla que vulgui començar a parlar”, va dir la Carme amb emoció mirant la foto gegant del Carlos que presidia l'acte. “Hem volgut

L'homenatge va servir per posar en valor el mestratge de Pérez de Rozas en l'ensenyament de la professió. UPF

posar en comú la feina d'un professor que ha sigut molt important per a les quatre universitats que som aquí, reconèixer la seva petjada, explicar que ell entenia la transmissió del coneixement com una forma de generositat”. Són paraules de Jordi Balló, de la UPF: “De què serveix saber si no ho podem transmetre als altres”, va afegir. Per la seva part, Maria Josep Recoder, de la UAB –la primera universitat on va exercir–, va destacar l'amplíssim coneixement de la professió que tenia Pérez de Rozas, que sintetitzava en els valuosos materials visuals i gràfics de diaris de tot el món amb els quals trufava les seves classes.

Alfonso Méndiz (UIC) va reverberar la passió i l'entusiasme que demostrava sempre i qualsevol tot lloc: “Estimava el periodisme i estimava els alumnes, eren la seva vida”. En el mateix sentit es va expressar Albert Sáez, de Blanquerna: “Era capaç de felicitar-te per una portada que havies fet en un diari que feia la competència al seu. Ensenyava a les seves classes allò que trobava cada dia als diaris, era en si mateix un manual de bones pràctiques del periodisme”.

Referent A l'acte es va recordar la seva passió pel disseny gràfic

Segurament la idea més important i necessària de tot l'homenatge va ser la que va expressar amb convicció Toni Piqué unes quantes vegades: “Era un gran mestre perquè era un gran professional”. En efecte, no tot era la seva simpatia i bonhomia, no tot era el seu caràcter expansiu i afectuós, ni la seva innata capacitat de fer amics. Tot això estava absolutament connectat amb els seus sòlids coneixements sobre l'ofici periodístic, amb les seves lectures, el perfeccionament quotidià a què se sotmetia a si mateix, el domini dels clàssics i els referents fonamentals de la professió: “Sabia explicar el context, fer connexions, crear ponts i vincles entre els diferents territoris del coneixement periodístic”. Vermeer, Cecil Beaton, Annie Leibovitz i la reina d'Anglaterra eren perfectament relacionables a les mans de Carlos Pérez de Rozas.

Dues fotos van servir als assistents per condensar la seva personalitat. Una amb el seu pare, el gran fotoperiodista de la nissaga –“La pilota, Carlos, la pilota, fotografia sempre la pilota”–, i l'altra –obra del gran Josep Maria Alguersuari– amb la seva companya de *La Vanguardia* Rosa Mundet que defineix la seva faceta de

bon cap i fabulós director d'art d'un diari: “El vaig veure enfadat molt poques vegades. S'enfadava quan detectava que no es valorava prou la feina dels fotoperiodistes i els dissenyadors del diari”. Josep Rovirosa va recordar un exemple de la seva praxi periodística: el dia que ETA va assassinar un guàrdia urbà de Barcelona va decidir publicar en portada el fèretre amb la gorra al damunt en lloc de la foto del cadàver i la sang.

L'Emilio, el germà del Carlos, no va deixar passar l'ocasió de recalcar que bé que s'ho passava amb tot el que feia, l'esperit lúdic que sabia injectar a tots els terrenys de la seva intensa vida. I va lamentar també que ningú es preocupés al llarg de tants anys de vida universitària d'enregistrar en vídeo les classes del Carlos. Té raó en el seu lament, però no és del tot cert. Si es rastregen amb una mica de paciència les xarxes socials es poden trobar alguns vídeos en què es pot veure un home menut i espurnejant, vehement, saltironant de tant en tant d'emoció, explicant històries sobre art, música, política, esport, societat, fotografia... Tot amb un vincle comú, una passió que ho amalgama: el convenciment que el periodisme és una feina preciosa. —